

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XII. Proponitur altissima quædam & absoluttissima abnegatio sui, & tanquam apex patientiæ Christianæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nos nimirum etiam nonnullas capite superiori retulimus. *Fundamenta hæc in montibus sanctis.* Sed tamen superest quod his addamus, & quò profundius in divinam istam solitudinem nos penetremus,

CAPVT XII.

Proponitur altissima quedam & absolutissima abnegatio sui, & tanquam apex patientiæ Christianæ.

Perfectio Christianæ virtutis, quam isto capite proponimus, uti sublimissima est & summè ardua, ita paucis fortasse cognita, & multis apparebit incredibilis, & supra captum ac vires conditionis humanæ: ideòq; pluribus à nobis hoc loco exponenda est, & multiplici sive exemplo, sive autoritate confirmanda.

§. I.

Tres quasi gradus perfectionis Christianæ, ex S. Ignatij Exercitijs.

*Leff. 4. de
S. Ign. Heb-
dom. 2.*

S Ignatius Societatis JESU Fundator, in admirabili (uti eum appellat Ecclesia) Exercitiorum spiritualium libello, proponit tres veluti gradus perfectionis Christianæ, quos ipse appellat tres modos humilitatis; sive quòd per illos homo se Deo plenè subijciat; sive quòd nominatim versetur circa humilitatis materiam, puta paupertatem, ignominiam, &c. Placet autem ad præsentem, sive patientiæ, sive abnegationis sui tractatum, ipsà etiam materiam permitte, translato, & ipsis quidem S. Patris verbis hoc loco subijcere; ut intelligi possit, ad quantam virtutis exaggeratæ sublimitatem, ex tanti Magistri sensu, hominem adducat sincerus JESU Christi amor, & desiderium eundem Crucifixum ac derelictum imitandi.

Pri-

Primus, inquit, *humilitatis modus hic est, ad salutem necessarius, ut me penitus subdam divina Legi observanda, utq; ne mundi quidem totius oblato mihi Dominio, vel extremo vite discrimine objecto, transgrediar ex deliberato mandatum ullum divinum aut humanum, quod quidem peccati mortalis vinculo nos obliget.*

Hic modus non tam gradus est aut perfectio, quam fundamentum & velut solum Christianæ vitæ: neque enim Christianè vivere censendus est, qui non ita animo sit comparatus, ut quantivis boni malivæ conditione propositâ, nolit Dei Legem ex deliberato violare, ejusve amicitiam contemnere.

Secundus majoris est perfectionis: qui duo complectitur: Primum: Ut fixo animo, ad divitias, paupertatem; honorem, ignominiam; brevitatem vitæ ac longitudinem æquè sit propensus, ubi æqualis est divinæ laudis & salutis meæ occasio. Alterum: utq; nullâ, vel humanâ quantacung, felicitatis, vel propriæ mortis conditione propositâ, adducar unquam, ut culpam, licet venialem tantùm, decernam admittere.

In isto jam gradu magna Christianæ virtutis perfectio est. Permagnum quippe esse videtur, si, ubi æqualis est divinæ laudis & salutis nostræ occasio, neutram in partem propensiores simus; paupertatem adeò, ignominiam, brevitatemq; vitæ contrarijs præoptaturi, si eam in partem divinæ gloriæ momentum aliquod, aut simplex divinæ voluntatis nutus inclinaverit. Verumtamen, ut Apostoli verbis hoc dicam, *ad huc excellentiorem viam nobis S. Ignatius demonstrat.* 1. Cor. 12.

Tertius igitur est modus humilitatis absolutissimæ, ut priores duos jam adeptus, etiamsi nullo superaddito laus DEI pararet, ad majorem tamen imitationem Christi, ligam potius cum eo paupere, spreto, & illuso, pauperiem, contemptum, & insipientiæ titulum amplecti, quàm opes, honores, & sapientiæ estimationem. Paucis ille quidem summam Evangelicæ virtutis

tutis absolutionem complexus est, de aliorum nunc Sanctorum sententiâ stabilendam nobis, aut etiam exaggerandam

§. 2.

Supremus hic gradus patientiæ Christianæ ex S. Ioanne Chrysolomo astruitur.

ET meritò sanè præclarus vitæ spiritualis Magister, hunc gradum censet esse perfectionis absolutissimæ. Quò enim altius aspiret Jesu Christi crucifixi amator, quàm si, ubi etiam, non modò salutis propriæ, sed divinæ quoq; gloriæ par sit occasio, aspera quæq; & insuavia præ jucundis & suavibus adamet, in illis id unicè spectans, quòd hæc ratione (ut ut reliqua se habeant) saltem dilecto suo, pauperi, despecto atque afflicto, ipse pauper, despectus, afflictus, similior futurus sit? Tum præferim si adjunxerimus, ulque eò assurgere posse, hujusmodi sese ad exemplum Christi conformandi desiderium, ut quæ dixi incommoda & cruciatus, non solùm quibusvis hujus vitæ, quamlibet puris sanctisq; delictijs, sed ipsis etiam Paradisi gaudijs (nisi majoris Dei laudis ratio præponderet) anteponantur. Hoc quippe non Christum quomodocunq; amantis est, sed ejus qui in Dominum insanit (ut loquentem video simili in re Chrysolomum) sive, qui insano & tanquam immodico ipsius amore uratur. Veruntamen ut eum Christianæ perfectionis gradum, neque supra fidem, neque extra usum esse, exemplis demonstremus: vide num in eo sanctè in Dominum insanientium numero, censendus non sit ipse S. Chrysolomus; dum homiliâ octavâ in Epistolam ad Ephesios, ad illa verba: *Ego vinculus in Domino.* ita illa Pauli pro Christo vincula extollit ac deperit, ut Christi causâ vinculum esse, aut universè pro eo aliquid pati, ipso suo genere etiam Cælo ipsi præoptandum putet? in quo etiam argumento tractando ita insistit, ita illud exornat exaggeratq; dicendo, ut

gam

cum omnia dixerit, tamen insanum suum in Christum amorem, ardensq; pro illo patiendi desiderium, nullis sibi verbis satis exprimere, neque quantalibet sacrorum illorum vinculorum commendatione animo suo satisfacere, videatur. Apponam hic nonnulla ejus verba, ex quibus de reliquo sermone, deq; ipsius Sancti Doctoris sensu, conjectura fieri possit.

Primum igitur Chrysostomus, cum Pauli vinculorum dignitatem. Consulatus & Regno anteculisset: *Si quis amat Christum* (inquit) *novit quod dicitur. Si quis in Dominum insanit, & amore ejus uritur, novit vim vinculorum. Maluerit esse vinculus propter Christum, quam habitare celos.* Et paulo post: *Etiamsi res nullam habeat mercedem, hoc solum est magna merces; & sufficiens remuneratio, hac gravia pati, propter eum qui amatur.* Tum de seipso: *Si quis mihi daret totum celum, aut illam catenam, ego illam praeferrem. Si quis me apud superos collocaret cum Angelis, aut cum Paulo vinculo, eligerem carcerem & vincula.* Et rursus: *Mibi optabilius est & magis eligendum, male pati pro Christo, quam honorari a Christo.* Et iterum: *Ad omnem mihi remunerationem sufficit male passum esse propter Christum. Det mihi ut illud eloquar: Adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea; & nullus ego.* Et subinde: *Non propterea beata censeo esse vincula, quod transmittant in celum, sed quod ea sint propter Dominum caeli.* Tandem: *Nam propter Christum aliquid esse passum, est quovis solatio jucundius.* Hac & multo plura S. Joannes Chrysostomus: ad cujus exundantem exuberantemq; adversus Christum crucifixum ardorem quid adijci possit, aegre equidem video.

§. 3.

Idem sensus in S. Bonaventura, & alijs quibusdam ostenditur.

Audia-

P. 2. Stim.
c. 15.

Aldiamus tamen S. Bonaventuram, haud scio an magis sobriè, de suo in Christum amore philosophantem. Ita enim in primis quodam loco illum alloquitur: *O bone JESU, nihil à te peto in hac vita, nisi ut perfectè sim tecum crucifixus in cruce.* Ac deinde: *Magis eligo ad præsens tecum crucifigi, quàm tecum delitijs affluere.* Et postea: *Magis in hac vita desidero, Domine JESU, cum latrone tecum in cruce ascendere, quàm cum Petro, Jacobo & Joanne, in monte Transfigurationis tua conscendere.* Verùm alibi magis allurgens ac mente excedens, expressiusq; in rem nostram: *Si*

P. 3. Stim.
c. 17.

propter te (inquit) Domine mi, lacerarer, & passiones ac vultus quascunque ad tui honorem reciperem, eas magis approbarem, magis diligerem, & de his magis gauderem, quàm de quacung; delectatione, quàm etiam in patria possem habere: nisi forte illa delectatio tantum aut plus cederet ad tui honorem: & hoc etiam, non ratione delectationis, sed ratione tui honoris optarem. Denique alio quodam in loco; cùm de homine attentius Christi in cruce abjectionem contemplante dixisset: *Jam non desiderat placere hominibus, sed potius quantum in se est, omnibus displicere, & ab omnibus abhorrerè; semper tamen ad DEI honorem:* addit, haud dubiè ex animi sententia: *Et etiam si indifferens esset utrumque (hoc est, ut agebat S. Ignatius, etiamsi nullo superaddito laus DEI par fieri) vituperium (inquit) potius appeteret quàm honorem; ut*

P. 1. Stim.
c. 7.

præmissit in verbis antecedentibus, quia toto corde desiderat Domino suo aliquantulum conformari. En Doctorem verè Seraphicum, nec scientem quidquam, nec sapientem, nec respirantem, nisi JESUM, & hunc Crucifixum.

Dial. c. 84.

Anxio desiderio currunt indusi JESUM Christum crucifixum, & gloriantur in suis opprobrijs & pœnis. Unde si possibile foret eis, habere virtutem sine labore, non acceptarent. Potius enim

figunt

ligunt delectari in cruce cum Christo, & cum pana virtutem, acquirere, quàm alio modo vitam æternam habere: quia sunt incensi, atque submersi in sanguine, ubi inveniunt incensam charitatem meam. Veruntamen non est prætermittenda hoc in genere, servi DEI è Societate nostra P. Dominici Valesij, qui anno 1615. in Bohemia obiit, sancta quoq; in Christum, infania, & patiendi ardor incredibilis, etiam æternum pro Christo pati præoptantis cœlestibus delicijs, nisi aliorum divinæ nutus voluntatis propenderet. Ita enim ille in schedis arcanis, quibus animi sui sensa soleret committere, dilectam sibi crucem seu mortificationem alloquens, scribere ausus est inter cætera: *Addo, quod tibi comparata, ferè quodammodo vilescat ipsa, ne dicam sordeat, cœlestis gloria. Et verò beatus duco, hic multa DEI causâ perpeti aspera, quàm ibi sempiternis frui gaudijs. O si mihi corpus abeneum foret! Na ego, æternum licet, à caelo exilium libens tui amore perferrem, ô beata mortificatio! ô soror optima! ô amica fidelissima!* Et infra: *Eò fertur voluntatis pondus, ut cupiat ipsâ etiam beatitudine æternum privari, & illam cum statu commutare perpetua crucis, dum id gratum Divina Majestati foret, &c.* Quæ ille quidem, magis ad piâ quandam exercitationem scripsisse, quàm ex animi sui sensu protulisse videri posset; nisi orationem affirmaret hominis vita, in perpetuo crucis complexu, atque ad extremum in peste afflatorum obsequio (quam ille sortem ardentibus votis expetierat) generosè posita. Adeo hominem alienat ab sese, cum semel animum occupaverit, & intimas cordis tanquam medullas pervaserit, germana & fortis Christi crucifixi dilectio.

§. 4.

Adduntur nonnulla ad idem argumentum pertinentia.

Quid si hic addamus extitisse nonnullos, qui inexplebilis cum Christo patiendi desiderio, non quaslibet tantum

T t

vitæ

vita presentis acerbitates, sed ipsa quoque inferorum supplicia expetere ausi sunt, idque nullo suo etiam spirituali molumento, tantum ut ipsa tormentorum quamlibet horrendorum patientiam, Christo similiores efficerentur? Id enim tum de alijs nonnullis, tum nominatim de B. Jacobo Tudertino, tradunt, qui ipsorum res gestas conscripserunt. Quam etiam animi comparationem ab asceta suo exigit, *tantam filij DEI pietatem atque charitatem asceta memoria repetens, exoptet vicem amoris ei reddere, vel etiam paratus sit pro illo, non solum temporales hujus vite afflictiones, sed aeterna inferni tormenta tolerare.*

Hi nimirum immodici in Christum amoris excessus sunt, hæc sancta ebrietas spiritus; hic fervor multum de crucis torcularibus expressi. *Admirantes enim (inquit seu Bernardus seu Richardus de S. Victore) & amplectentes in Christo illum amoris excessum, quo, proposito sibi gaudio sustinuit crucem, humanam confusionem contempnunt, confunduntur non reddere vicem, atque passionis ejus ludibrijs, quasi quibusdam aculeis incitati, feruntur effrenes in amoris abyssum, & profundum charitatis. Illud omnino & solummodo querentes: Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi; & quædam sensata & sancta insania mentis translata, parum amari se reputant, sic amari.*

Quæ tamen ijs qui aliter affecti sunt, parum fortassis credibilia, aut etiam humanæ imbecillitati minus consentanea videbuntur; at sciunt quod dicitur, qui amant: quippe qui linguam amoris intelligant, quæ (ut S. Bernardus ait) barbara est, & peregrina non amanti; Unde etiam idem S. Doctor de sponsæ affectibus loquens: *Quid est hoc quod dicit: illo mihi & ego illi? Nescimus quid loquitur, quia non sentimus, quod sentit.* Et idem rursus: *Si quis horum quæ loquuntur cupit adipisci notitiam, amet.*

Quod

Rader. in
vita.Instit. spirit.
c. 6.L. de charit.
c. 2.serm. 79. in
Cant.

serm. 67. ib.

serm. 79. cit.

Quod si B. Augustinus, de spiritualibus delitijs, earumque præ sensuum voluptatibus, excellentiâ differens, non putavit se satis intelligi, nisi ab amante & desiderante cœlestia: *si enim frigido loquor* (inquit) *nescit quid loquor*: nunc quando quamlibet suppliciorum acerbiter ipsi etiam cœli delitijs anteferebam, ex sententia discipulorum crucis, audimus, multò sanè magis peregrinus sermo est, & à vulgari mortalium lingua abhorrens, & quem non capiat, nisi qui Christum singulariter amaverit.

Id adeò utramvis in partem in Apostolis videre licet. Nam cum Christus postremò ascendens Jerosolymam, planè ac disertè cum eis ageret de imminente sua passione; tamen (ut ait Evangelista) *erat verbum istud absconditum ab eis, & non intelligebant, quæ dicebantur*; & ut nominatim de S. Petro Chrysostomus: *centies audiendo non sentit, quod dicitur*. At postquam ijdem diviño spiritu igneisq; linguis donati sunt; uti quàm antea vehementiùs amare, ita & jam amoris linguam nosse atque usurpare cœperunt; ut nihil jam præter Christum crucifixum intelligerent, in sola cruce gloriarentur, solis cruciatibus atque opprobrijs gauderent.

Quod admonendi hoc loco fuimus; ne res ejusmodi (ut in re simili observat S. Hieronymus) imbecillitate nostrâ, & non Sanctorum viribus æstimantes; quemadmodum modulum captumq; ac sensum nostrum excedunt, ita fidem excedere, aut à vero quoque abhorreere existimemus.

His obiter attexo, si quis fortè id putet aliquid referre ad rem nostram: in sensum aliquem istis affinem, quadam seu ingenij felicitate, sive excellentiâ animi, sive occulto quodam instinctu Providentiæ incidisse Romanum Philosophum; quem mollis nimium Christianus non sine pudore legat ita philosophantem. *Permite mibi, mi Lucili, viro- rum optime, aliquid audactus dicere. Si ulla bona majora esse alijs possent; hæc ego quæ tristia videntur, mollibus illis & de-*

licatis prætuliffem. Nam si is in sua Porticu ambulans, hoc est solo Stoicæ moralisq; Philosophiæ ductu, in rebus tribulibus atque acerbis vidit inesse quiddam, quo eas præ cæteris optandas sibiq; adamandas diceret, si rerum istarum externarum alias alijs præstare existimaret: quo nos animi sensu circa res istas, earumve delectum, esse convenit, qui divinorem profitemur Philosophiam, & illa in Crucifixi schola recepta axiomata, tollendam crucem, odio habendam animam suam, paupertatem opibus beatiorē esse, luctum, gaudio, aspera mollibus, acerbis suavibus anteponendam, non ut paradoxum aut abstrusum quiddam in ea disciplina accipimus, sed apertè difertēq; proposita in omni pænē Evangelij pagina legimus?

CAPUT XIII.

Amatorem Christi juvat interdum, latitudinem & longitudinem, sublimitatem & profundum crucis investigare.

§. I.

Dimensiones illæ ad Christi crucem variè applicatæ.

E Gregius Christi crucifixi prædicator Paulus, ad Ephesios scribens, hoc illis à Deo precatur inter cætera: *Ut possitis, inquit, comprehendere cum omnibus Sanctis, quæ sit latitudo & longitudo, & sublimitas, & profundum, &c.* Quibus verbis S. Augustinus & plures alij putant Apostolum respexisse ad dimensiones crucis Christi, in quibus varia lateant mysteria, nostrâ consideratione dignissima; quibus eruendis, potes te hoc pacto, suavi atque utili meditatione exercere. *Primò igitur: considera, quæ & quanta* sic
lati-